

Posudek diplomové práce Mgr. Rii Černé na téma „Porucha příjmu potravy v partnerském vztahu z pohledu partnera nemocné ženy“.
FFUK Praha, 1.9.2008

Poruchy příjmu potravy (PPP), ať už máme na mysli mentální anorexii či méně zviditelňovanou mentální bulimii, je téma, které se v souvislosti s „kultem krásy“ dostává do stále větší pozornosti. Příčina a mechanismus těchto poruch je obestřen mnoha úvahami a závěry a z toho vyplývajícími i možnostmi léčby a jiných intervencí. Vzhledem k charakteru nemoci a její léčby je nutné věnovat pozornost i okolí nemocného a partneri pacientů jsou rozhodně na prvním místě. Z tohoto důvodu se zdá téma práce, kterou si diplomantka zvolila jako velmi zajímavé a pro objasnění možnosti léčby a pomoci bezesporu i přínosné.

Diplomová práce má charakteristické členění na teoretickou část v rozsahu 52 stran a výzkumnou část v rozsahu 33 stran, včetně diskuze a závěru.

Teoretická část práce je rozdělena na 6 obsahově větších kapitol. Pouze v úvodní části se autorka věnovala obecné charakteristice PPP, zbylé kapitoly jsou specifikované k tématu. Diplomantka popsala vliv nemoci na rodinu, partnerský vztah, sledovala vývoj postojů a potřeb partnerů od počátku onemocnění, během jejího průběhu až k procesu léčby. V rámci teoretické části neopomenula konfrontovat své myšlenky se zahraniční literaturou a již proběhlými výzkumy a závěry.

Teoretická část práce je přehledná, čtivě zajímavá a dokazuje autorčin přehled a orientaci v daném problému. Navíc musím ocenit, že se autorka vyhnula obecným popisům a věnovala se zcela odbornému tématu, kterému je práce věnována, což samu teoretickou část značně zkvalitnilo.

Empirická část diplomové práce se opírá o kvalitativní typ výzkumu, v rámci kterého se diplomantka snažila zmapovat typické momenty, které prožívá partner pacientky s PPP. Své hypotézy autorka zformulovala do 6 výzkumných otázek zaměřených především na roli muže – partnera v konfrontaci s onemocněním a léčbou PPP. Výzkumný vzorek tvořilo 28 mužů, z nichž 13 mělo kontakt s mentální anorexií a 15 s mentální bulimií. Přínosnou a zajímavou pro čtenáře bylo zařazení autentických výpovědí mužů do zpracování a vyhodnocení získaných dat.

Při hodnocení celé práce je třeba autorce vyčíst malý výzkumný vzorek, což ovšem koresponduje se závěry výzkumu a s problémy možností kontaktu s partnery patientek.

Dále bych uvítala autorčin komentář výsledků svého výzkumu s výzkumnými závěry z jiných studií. Zda a v čem se např. liší „zátěžové momenty“ jiných příbuzných, především pak matek patientek, na které jsou většinou výzkumné projekty koncipované, od dosažených výzkumných závěrů z projektu diplomantky.

Diplomovou práci doporučuji k obhajobě.

MUDr. Gabriela Šivicová

